

است. دارای مدرک دکترای تخصصی، پزشک و جراح متخصص چشم و دارای فوق تخصص در بیماری‌های شبکیه است. عضو هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی ایران و رئیس مرکز تحقیقاتی چشم پزشکی در مرکز آموزشی درمانی حضرت رسول اکرم (ص) است.
[نقل و تلخیص از کتاب مشاهیر خاندان صدر، ۲/ (پادداشت ۳۸)]

مهدی نجفی [ط ۳]

[عالم ربانی] [آیت الله]

۱۲۹۸ق/۱۲۶۰ش/۱۸۸۱م - ۱۳۹۳ق/۱۳۵۱ش/۱۹۷۳م

فرزند آیت الله شیخ محمدعلی نجفی فرزند بانو سیده زمزم بیگم موسوی عاملی فرزند آیت الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. از علماء ربانی و ائمه جماعات برجسته‌ی شهر اصفهان بود. در همین شهر به دنیا آمد. دروس اجتهادی را نزد پدرش در اصفهان و از سال ۱۳۲۵ق به مدت چهار سال در نجف نزد آیات عظام آخوند خراسانی، سید محمد کاظم یزدی و شیخ الشریعه اصفهانی گذراند. از آیات عظام سید حسن صدر، سید محمدکاظم یزدی، میرزا حسین نائینی و شیخ محمدحسین فشارکی اجازات نقل حدیث یا اجتهاد دریافت کرد. سال ۱۳۲۹ق به اصفهان بازگشت و تمام عمرش را صرف تدریس، اقامه‌ی جماعت، تحقیق و تألیف کرد. محل تدریسش مدرسه‌ی پدرش (ثقة الاسلام) بود. آیات الله سید اسماعیل هاشمی و شیخ محمدحسین فقیه نطنزی از جمله شاگردانش بودند. برخی علماء از جمله آیت الله العظمی سید شهاب‌الدین مرعشی نجفی از وی اجازه‌ی نقل حدیث دریافت کردند. محل اقامه‌ی نماز جماعتش ابتدا مسجد ساروتقی و سپس مسجد شاه بود. اهل زهد، تقوا، معنویت و عرفان بود. در این ابعاد بر اغلب علماء معاصرش در اصفهان تقدم یافته بود. احتیاط ناشی از تقوا همواره مانع افتائش بود. از ریاست، زعامت و از مداخله در امور اجتماع و سیاست گریزان بود. مراقب بود تا وقتش به شوخی و بطالت نگذرد. مورد اعتماد و ارادت طبقات مختلف مردم اصفهان بود؛ تا جایی که نماز جماعتش کماً و کیفاً در سطح شهر کم نظیر بود. تألیفاتی از خود بر جای نهاد که «تقریرات درس خارج اصول آخوند خراسانی»، «الارائک»، «شهاب ثاقب»، «المرتفق»، «نعم الثواب» و «الأنهار» نمونه‌هایی از آن است. طبع شعر داشت و اشعاری در هر دو زبان فارسی و خصوصاً عربی از وی برجای مانده است. به سن نودویک سالگی (شمسی) در اصفهان درگذشت و در یکی از حجرات تحویل‌خانه‌ی دارالسیاده‌ی حرم مطهر

امام رضا (ع) در مشهد به خاک سپرده شد. روز رحلتش پنجم ماه صفر بود.
[منابع: احوال و آثار شیخ محمدتقی رازی نجفی اصفهانی و خاندانش؛ تاریخ علمی و اجتماعی اصفهان (۳)؛ رجال اصفهان]

مهدی (غیاث‌الدین) نجفی [ط ۵]

[عالم فاضل] [حجت‌الاسلام والمسلمین]

۱۳۵۶ق/۱۳۱۶ش/۱۹۳۷م - ۱۴۲۲ق/۱۳۸۰ش/۲۰۰۱م

فرزند آیت‌الله شیخ مجدالعلماء نجفی فرزند آیت‌الله العظمی شیخ محمدرضا نجفی فرزند آیت‌الله شیخ محمدحسین نجفی فرزند بانو سیده زمزم بیگم موسوی عاملی فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. عالمی فاضل، مدرس علوم دینی و از ائمه جماعات برجسته‌ی شهر اصفهان بود. در همین شهر به دنیا آمد. از دبیرستان هراتی اصفهان دیپلم ادبی گرفت. سال ۱۳۳۵ش به تهران کوچید. طی چهار سال در مدرسه‌ی سپهسالار سطوح فقه و اصول خواند و در رشته‌ی ادبیات عرب از دانشکده‌ی معقول و منقول دانشگاه تهران لیسانس گرفت. سال ۱۳۳۸ش به اصفهان بازگشت و در درس اجتهادی پدرش و آیت‌الله العظمی سید علی بهبهانی شاگردی کرد. از پدرش و آیت‌الله العظمی سید شهاب‌الدین مرعشی نجفی اجازه‌ی نقل حدیث دریافت نمود. کنار تحصیل، در دبیرستان‌های بزرگ و برخی دانشگاه‌های اصفهان به تدریس علوم مختلف اسلامی پرداخت. پس از درگذشت پدر مسئولیت اقامه‌ی نماز جماعت را در مساجد نو بازار و جامع عباسی بر عهده گرفت. تألیفات ارزشمندی از خود به یادگار گذاشت که «ادبیات عرب در صدر اسلام»، «درس‌هایی از جهان‌بینی اسلامی» و «رساله‌ای در حقوق» نمونه‌هایی از آن است. عاشق اهل بیت (ع) و بر برپایی مجالس عزاداری امامان معصوم (ع) و خصوصاً دهه‌ی عاشورا مراقب بود. در عرصه‌ی اجتماع فعال بود. مسجد نو بازار را بازسازی و کتابخانه‌ی آیت‌الله نجفی را کنار آن برپا کرد. چندین باب مدرسه و حسینیه با نظارت عالی‌ی وی احداث شد. بر رفع حاجت نیازمندان اهتمام داشت. به سن شصت و چهار سالگی (شمسی) در اصفهان درگذشت و در کتابخانه‌ی مجاور مسجد نو بازار به خاک سپرده شد. روز رحلتش پیش از ظهر پنج‌شنبه بیست و سوم ماه صفر بود.

[منابع: احوال و آثار شیخ محمدتقی رازی نجفی اصفهانی و خاندانش؛ طریق الوصول الی اخبار آل الرسول؛

قبیله‌ی عالمان دین]